

HELENE VIJVER

De tuimelvrouw

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De zon is nog niet helemaal op. Het is tien over zeven. Najaar, mist hangt over de velden... Anna van Dam en Rob Duinstra lopen met ferme pas naast elkaar op de landweg. Het is fris, hun adem maakt wolkjes. Ze praten niet, beiden verzonken in hun eigen gedachten. Ze hebben vrij genomen om een dag te wandelen. In hun rugzakje hebben ze koffie en broodjes.

Rob is een stevige man van eenenvijftig. Anna kent hem tien jaar, ze hebben een hechte vriendschap. Hij is psycholoog, verbonden aan een maatschap in hun stad. Ze ontmoette hem tijdens een buurtfeest in de villawijk waar ze allebei met hun partners woonden. Zijn kinderen waren toen nog klein. Anna heeft geen kinderen. Wat haar aan Rob opviel, was zijn rust. Een rots in de branding. Vreemd om een mens te associëren met iets dat niet leeft. Het is of iedereen om hem heen dat ook voelt, een natuurlijke dominantie. Er is geen spoortje onzekerheid bij hem te ontdekken. Zijn stem is intrigerend, diep en laag, ook hierin hoort ze weer die rust.

Rob gunt de mensen om hem heen de ruimte, zoals hij die ook voor zichzelf vraagt. Toch

liep zijn huwelijk stuk. Zijn vrouw Monique vond na vijftien jaar dat ze zichzelf kwijt was en zocht haar toevlucht in spirituele kringen. Ze ontmoette mensen die zich met paranormale verschijnselen bezighielden en was er sindsdien niet bij weg te slaan. Rob moest vaak inspringen om de kinderen te verzorgen als Monique haar bed niet uitkwam na een nachtelijke seance. Hij hield het drie jaar vol. De mensen in de buurt roddelden over Monique en een minnaar, maar het bleven speculaties. Rob en Monique scheidde in 2005.

Anna en haar toenmalige vriend Erwin woonden in een groot, modern huis. Erwin had uit zijn eerste huwelijk twee kinderen. Het contact met zijn ex-vrouw verliep stroef. Zijn kinderen, een jongen en een meisje, kwamen tijdens de weekenden op bezoek. Erwin was ook dominant, maar op een andere manier dan Rob. Hij was vooral egocentrisch, maar slim genoeg om dat te verhullen. Anna wist dat hij zijn egocentrisme nooit toe zou geven en verliet hem omdat ze nooit harmonieus met hem zou kunnen leven.

De wandeling duurt voort, ze zien de eerste zonnestralen.

‘Koffie?’ vraagt Rob.

Ze doen hun rugzakken af en gaan in het natte gras zitten. Met kleine teugjes drinken ze de hete koffie. Wat een geluk op een doorde-weekse dag! De herfst stemt hen op een prettigit manier melancholiek: het gevoel dat alles afsterft, de bomen hun bladeren verliezen, dat de vogels naar het zuiden trekken. De koekoek horen ze al maanden niet meer.

Ze lopen verder. Onderweg komen ze de boswachter tegen en ze maken een praatje. Het is een vriendelijke man, maar hij kijkt streng. Zijn rood verweerde huid steekt af tegen zijn donkergroene tenue. Hij wenst hen een aangename dag.

Af en toe stoppen ze om een broodje te eten of om even met een kopje koffie uit te rusten. Het is halfzes als ze bij de auto aankomen.

*

Anna is etholoog. Ze heeft biologie gestudeerd in Utrecht bij professor Hein van Oosten, een van de leidende primatologen in de westerse wereld. Hij is twintig jaar in het Braziliaanse oerwoud met een studie naar het gedrag van brulapen bezig geweest en geldt op dat terrein internationaal als dè kenner. Hij is een beetje

doof, door het gebrul van die apen zoals hij zelf zegt, maar in zijn hoofd is hij zo helder als glas.

Hij is het prototype van de toponderzoeker: gedreven, creatief en hyperintelligent. Daarnaast heeft hij het vermogen om jonge mensen tot ontwikkeling te brengen. Zijn studenten dwepen met hem.

Anna kwam binnen als een schuchter, opvallend meisje; een muisje. Maar een muis met hersens en Van Oosten herkende in dat schuchtere, verlegen kind dezelfde gedrevenheid die hem naar de top van de wetenschap voerde. In het laatste jaar van Anna's studie maakten ze een excursie naar het net verbouwde dolfinarium in Harderwijk. Van Oosten liet bij een reusachtig aquarium zien hoe de tuimelaars, een kleine dolfijnensoort, zich als groep gedroegen. Een van de verzorgers bracht hen naar een kleiner aquarium waar een eenzame tuimelaar rondzwom, als een tijger in een kooi.

‘Wat moeten we hiermee, professor?’ vroeg de man. Van Oosten glimlachte en legde de vraag voor aan zijn studenten.

‘Het is een mannetje. Eigenlijk wilden we hem als de nieuwe vader van de groep, maar hij heeft met de huidige leider gevochten en heeft dat gevecht verloren, zij het op het nip-

pertje,' vertelde de verzorger. 'Nu hebben we hem geïsoleerd, want de volgende keer maakt de leider hem af. Jammer, want het is een prachtexemplaar.'

'Hoe heet hij?' vroeg Anna.

De man lachte. 'H 121. We geven ze nummers, al was het maar om er voor te zorgen dat we geen al te sterke binding met de individuen krijgen.'

'Maar dat ontbreekt er juist aan,' zei Anna.

'Durf jij er bij?' vroeg hij.

Ze knikte.

Van Oosten keek haar onderzoekend aan.

'Weet je zeker dat je het wilt proberen?'

Ze knikte weer. De verzorger nam haar mee naar de kleedruimte. Ze deed, behalve haar bh en slipje, haar kleren uit en liet zich een kleine zuurstoffles omhangen.

'Je hebt al eens gedoken?' vroeg de verzorger ten overvloede toen hij zag hoe handig ze met de spullen omging.

'Ik heb mijn brevet,' zei ze.

'Goed.' Hij bracht haar naar de sluis van waaruit ze in het bassin van H 121 kon zwemmen. 'We zijn stand-by. Als er iets misgaat, grijpen we direct in.'

Dat zal niet nodig zijn, dacht ze, maar ze was

zo gespannen als een veer toen ze in het water stapte. Het was koud, maar ze voelde het niet. Het enige waar ze aan dacht was die eenzame tuimelaar. Wat moet ik doen, dacht ze, maar toen schoten de woorden van Van Oosten weer in haar hoofd: ‘Denk als een dier. Gebruik je hersens en je intuïtie. Doe net als zij.’

H 121 schoot op haar af, zijn kop vooruit, maar op precies het juiste moment dook ze omlaag. Ze voelde zijn gladde lijf over haar rug heen schieten. Sneller dan de ademloos toekijkende studenten het konden volgen, wendde hij zich om en ondernam een nieuwe aanval. Maar Anna, de schuchtere, verlegen Anna, was onder water een zeenimf die schijnbaar moeiteloos de aanvallen van het dier pareerde. H 121 begon te vleien. Hij viel niet meer aan, maar probeerde haar nu met zachte bewegingen te verleiden.

‘Hij wil met haar naar bed,’ zuchtte een van de meisjes. Van Oosten knikte en zei: ‘Inderdaad, dit lijkt op baltsgedrag.’

H 121 probeerde met haar te paren en toen dat niet lukte, loosde hij zijn zaad in het water: een wolk wit schuim welde op onder zijn buik en ontlokte kreten van afschuw en opwinding bij Anna’s medestudenten. Ook de verzorger

keek gefascineerd toe.

‘Ze heeft het,’ fluisterde hij tegen Van Oosten. ‘Die meid heeft het helemaal. Het is een echte tuimelvrouw. Kunt u haar niet missen?’

‘Over een jaar,’ fluisterde Van Oosten terug.

Twee dagen later ging Anna terug naar het dolfinarium waar ze met alle egards werd ontvangen. H 121 was weer op krachten gekomen. Hij at als een wolf, beukte tegen de glaswand van zijn bassin aan en vertoonde alle tekenen van een man die klaar was voor de strijd.

‘Wat doen we?’ vroeg de hoofdverzorger. ‘Jij mag het zeggen.’

‘Maar ik ben nog niet klaar,’ zei Anna verlegen.

‘Jawel. Kijk nog eens goed, wat een vuur, ik ken hem niet meer terug!’

‘Ik ga nog een keer met hem zwemmen. Als dat goed gaat, mag hij van mij naar de groep.’

En weer zwom ze met de tuimelaar in het bassin dat opeens veel te klein leek voor een duet met een tot het uiterste gespannen waterreus. Hij cirkelde om haar heen, zonder haar aan te raken, maar zelfs in het koude water voelde ze de spanning die in dat majestueuze lijf heerste. Hij probeerde weer te paren met die rare vrouwtjesdolfijn met dat ding op haar

rug en weer loosde hij zijn zaad in het water.

Anna klemde zich vast aan zijn rugvin en liet zich met tomeloze vaart meesleuren door het bassin. Wat een snelheid! Opeens liet ze los en schoot de sluis in. H 121 probeerde haar te volgen, maar zijn lijf was te groot en hoewel de sluisdeur dreunde onder zijn geweld bleef hij in het bassin.

‘Hij is er klaar voor,’ zei ze toen ze weer naast het bassin stond.

‘Oké, als jij het zegt.’ De hoofdverzorger gaf een teken aan zijn collega’s, die inmiddels in een kring om het bassin waren gaan staan.

Ze openden de schuif die het bassin van H 121 scheidde van de groep tuimelaars. De dominante mannetjesdolfijn schoot onmiddellijk toe, maar het was alsof H 121 iets van Anna had geleerd. Hij ontweek de aanval van zijn tegenstander, keerde razendsnel om en ramde de andere tuimelaar in zijn flank. In een fascinerend gevecht van aanval en tegenaanval voltrok zich het drama waarin de oudste tuimelaar het onderspit dolf en vluchtte.

Nu, twintig jaar later is Anna onderzoeker aan de universiteit waar ze in 1990 cum laude afstudeerde. Ze heeft haar proefschrift over tuimelaars geschreven en geldt als een van de lei-

dende internationale experts op het gebied van dolfijngedrag. Als Van Oosten stopt, over twee jaar, is zij de gedoodverfde opvolgster: Professor Dr. Van Dam, etholoog en dolfijnenexpert. Ze noemen haar de Tuimelvrouw.

*

Anna en Rob komen bij de auto aan. Er is een tak op het dak gewaaid, gelukkig zonder schade aan te richten. Rob wil weggrijden, maar het rechterachterwiel slipt. Ze doen verwoede pogingen om weg te komen waardoor ze steeds dieper in de smurrie zakken. Ze zoeken een plank of in ieder geval iets dat plat is. Rob vindt een flinke tak, maar die is niet geschikt. Het begint te schemeren. Bij aankomst had Anna een boerderij aan de linkerkant van de weg gezien en ze besluit hulp te gaan halen.

‘Ik ben zo terug.’

Onderweg begint het zachtjes te regenen. Anna stapt stevig door. Ze bereikt de boerderij die is omgeven door een hek. Het bordje ‘*chien méchant*’ ontgaat haar niet. Ze ziet geen bel, maar er brandt licht achter het geribbelde glas in de hal. Er moet dus iemand thuis zijn.

‘Volk, volluuk.’